

Liberal Šimečka sa vyznal z obdivu k nacionalizmu. Je to vtip? Kdeže, len správne pochopenie nacionalizmu ako nástroja liberálnej revolúcie

Branislav Michalka

4. mája 2023 ✚ **Politika** ✚ **Komentár**

Súduhovia, sedlajme starého revolučného šimľa!

Keď 30. apríla v *Denníku N* uverejnil Martin M. Šimečka, toto pohybujúce sa a oduševnené stelesnenie liberalizmu na Slovensku, článok s názvom *Úpadok slovenského nacionalizmu*, v ktorom sa vyznal z obdivu k ukrajinskému nacionalizmu, ani netušil akú službu tým preukázal tomu zvyšku inteligentných katolíkov, ktorí tu zostali. Stal sa tak živým dôkazom toho, že nacionalizmus, ako „-izmus“, a nie ako vedomie prirodzenej etnickej identity, je rodným dieťaťom revolučného liberalizmu a jeho verným spolubojovníkom proti kresťanskej civilizácii a kultúre.

Zdroj: youtube.com

Táto nečakaná óda na nacionalizmus, z pera večného oplúvača všetkého národného, má väčšiu cenu než stovky univerzitných elaborátov. Umožňuje nám nazrieť pod pokrievku protikresťanskej revolúcie, ktorá je schopná využiť všetky ľudské pudy a danosti v boji proti kresťanskej civilizácii.

Oslava národnosti pre národnosť a zvláštna pseudomystická zamilovanosť do všetkého, čo súvisí s etnickou danosťou, ktorú človek obdrží chtiac či nechtiac, zavítala definitívne do európskych končín práve s Francúzskou revolúciou. Tohto citu a vášne sa okamžite chopila (či skôr ho celý živila) protikresťanská revolúcia, ktorej korene siahajú až k protestantizmu 16. storočia. Už doktor Martin Luther rád hecoval „nemeckosť“ svojich ovečiek, aby ich naladil revolučne proti pápežskému Rímu. To však bol iba začiatok.

Koniec 18. a začiatok 19. storočia plne odhalil revolučný potenciál sakralizovanej etnicity, povýšenej na piedestál. V jej mene sa volalo po tlení náboženských, kultúrnych, stavovských, regionálnych, jurisdikčných, zvykových a ďalších rozdielov. Všetko pre národ: od národnej cirkvi, cez všeobecnú mobilizáciu, národné školstvo, až po národnú kuchárku a šport, všetko sa zjednocovalo na báze národnej identity a proti – starým poriadkom. Čiže proti kresťanskej Európe – partikulárnej, rozdrobenej, jurisdikčne, stavovsky a regionálne pluralitnej, a predovšetkým nábožensky homogénnej.

Nikdy nestrácajme z pamäti, že práve táto kresťansko-katolícka homogenita Európy bola trňom v oku aj päte všetkých revolucionárov a motívom pre ich revolúciu, ktorá sa neskončí dovtedy, kým bude dýchať posledný katolícky kňaz. Preto pokračuje ďalej aj proti zvyškom katolíckeho charakteru Európy, ktoré už len biedne živia.

Spoločnými silami za pokrokový nacionalizmus

A preto, keď je pre dobro revolúcie potrebné opäť vytiahnuť nacionalizmus, Martin M. Šimečka neváha, aj keď hrozí, že sa po toľkých svojich útokoch na nacionalizmus zosmiešni. Nič sa nedeje, keď treba, tak treba. Nacionalizmus sa teraz revolúcii hodí a môže pomôcť správne vyladiť masy. Šimečka v článku cituje Kraseva, že od polovice 20. storočia *„európske národy zabudli na mobilizujúcu silu nacionalizmu“*. Samozrejme v boji za liberalizmus, najlepšie ľavicový.

Ide sa teda mobilizovať a Šimečka ide na to od lesa. Slovenský nacionalizmus samozrejme neznáša, ale nie pre nacionalizmus ako taký, ale kvôli Slovákom. Nimi poháda a intelektuálne a duchovne sa ich štíti. S náhlou úprimnosťou, ktorá už nemá v hodine dvanástej, keď prebieha boj o budúcu povahu Európy a Ázie, čo stratiť, nám Šimečka vyjavuje:

„Naši súčasní autoritári nemôžu používať heslá z 90. rokov, lebo zbabelému slovenskému nacionalizmu chýba mobilizačná sila a neobstál by v porovnaní s heroickým nacionalizmom Ukrajincov.“

A je to vonku: máme tu dva nacionalizmy – dobrý a zlý, hrdinský a zbabelý, ale predovšetkým (čítajme s porozumením) autoritársky a liberálny. Ten ukrajinský je podľa Šimečku dokonca *„hodný obdivu“*.

Ten autoritársky je, ako vieme (a Šimečka možno tiež, ale to nespomína), pozostatkom po (pre liberálov) neblahých časoch konca 19. a začiatku 20. storočia, keď sa nacionalizmus spojil s konzervatívnymi prvkami a podkuroval liberalizmu. Nie je na tom nič zvláštne: väčšina národov vtedy ešte bola kresťanská a obhajcovia monarchií ako Bismarck, Disraeli či Napoleon III., sa rozhodli „vyfúknuť“ revolučným liberálom ich zbraň a stali sa sami revolucionármi. Nacionalizmus, ako prázdna schránka etnickej náhodnosti, sa totiž dá naplniť čímkoľvek. Pokiaľ majú občania v hlavách ešte všeobecné pozostatky kresťanskej civilizácie, tak aj tým. V jeho rámci spája ľudí to, že sa narodili na rovnakom mieste a hovoria rovnakým jazykom. Ostatné kritéria idú nabok. Keď z hláv kresťanstvo vyšumí, nacionalizmus sa naplní inými „hodnotami“.

LGBT nacionalizmus?

Budú tvoriť väčšinu národa priaznivci LGBT? Len žiadne rozpory, sme jeden národ. Bude väčšina požadovať legalizáciu potratov, eutanáziu, rodové šialenstvo? Nehľadáme rozdiely, veď sme jeden národ. To nepodstatné, to je predsa: náboženstvo, morálka, politické názory, sexuálna orientácia. To podstatné je Národ – všetko zahrnujúci, všetko objímajúci, všetko tolerujúci. Netreba sa preto čudovať, že Martin M. Šimečka volá po dobrom liberálnom nacionalizme. A nie je medzi slovenskými notorickými liberálmi sám.

Od začiatku konfliktu na Ukrajine môžeme sledovať náhly, prekvapujúci a enormný vlastenecko-nacionalistický zápal takých humanoidných úkazov, akými sú Arpád Szoltés, Jaroslav Naď, Rastislav Káčer, Peter Osuský či Ondrej Dostál. Hľa, aká záľaha rodoľubov nám vykvitla na liberálnom hnojisku. Najradšej by nás možno s pravým liberálnym patriotickým nadšením poslali do prvej línie, aby sme aj my, úbohí Slováčikovia, prispeli svojou trochou liberálneho nacionalizmu do donbaského mlyna. Korunu im nasadil

Martin M. Šimečka. Ten presne vie, že nacionalizmus je dobrý nástroj na presadenie globálneho liberalizmu, tak ako sa osvedčil aj pri predchádzajúcich fázach revolúcie, ale nesmie byť taký, ako je ten slovenský.

Prečo? Je to zrejmé:

„Slovenský nacionalizmus bol hybnou silou odporcov demokracie a zdalo sa, že ňou aj nadhlo zostane.“

Tento trend si podľa Šimečku slovenský zbabelý nacionalizmus uchoval a doplnil ho navyše o invetívny voči Bruselu a liberálom. Čo je len pokračovanie jeho trestuhodnosti. Ukrajinský nacionalizmus je však podľa Šimečku iný a je postavený na *„túžbe po demokracii“*.

Celý postoj revolučného liberála Šimečku je ľahko dešifrovateľný. Keďže nacionalizmus ako revolučný nástroj a revolučná prostitútka ide s každým (od homosexuála až po národného socialistu, len s katolíckou Cirkvou nie), problémom slovenského etnika nie je jeho nacionalizmus (či už zbabelý alebo heroický), ale práve tie vlastnosti, ktoré sa Šimečka snaží prezentovať správne ako pri nacionalizme voliteľné a na ňom nezávislé: odpor k demokracii, k liberalizmu, k Bruselu, sklony k autoritárstvu.

Večné slovenské dezolátstvo

Zdesenie Šimečku (aj v jeho iných textoch) a ďalších liberálov, náhle vzplanuvších doteraz netušeným rodoľubstvom a patriotizmom, spočíva v tom, ako to explicitne vyjadril Šimečka vo svojom staršom zdesenom referáte z Muránskej doliny, že Slováci odrazu kašľu na nacionalisticko-vlasteneckú rétoriku, zapojenú do služieb liberálnej globálnej revolúcie. A to, čo si ponechali, sú práve tie vlastnosti, ktoré Šimečka a jeho liberálni súdruhovia nenávidia najviac: odpor k pokroku, demokracii, liberalizmu a cudzincom. To je to, čo im vždy na Slovákoch prekážalo, nie nacionalizmus.

Darmo bude Šimečka v novom článku tvrdiť, že *„slovenský nacionalizmus nebol v 20. storočí nikdy autentický, bol len ideologickým nástrojom autoritárstva“*. Nacionalizmus ako konštrukt revolučnej ideológie nie je nikde autentický. Autentický je len charakter národa, na ktorý sa pokúša revolučná elita nacionalizmus našraubovať. A práve tento nerevolučný, kmeňový, atavistický, karpatsko-predindustriálny, partikulárny, roľnícko-pudovo anarchistický charakter slovenského etnika, z ktorého sa chce slovenským liberálom zvracať už 150 rokov, je nezničiteľnou zatvrdenosťou, ktorá znemožňuje pri Slovákoch dlhodobo nadšený, revolučný, liberálny, demokratický a mysticko-sekulárny nacionalizmus. Ten *„autentický“*, podľa Šimečku.

Umožňuje len roľnícku nehybnosť, staršiu než čokoľvek iné v Karpatskej kotline. Nedôverčivú, podmračenú, prirodzene konzervatívnu, čiže nenávidiacu novoty (dobré, či zlé), uzavretú a neznášajúcu cudzincov, neznášajúcu masové nadšenie, dlhodobé sekulárne plány presahujúce vegetačné kolobehy, ilúzie o človeku. To nie je nacionalizmus, to je len stáročiami nadobudnutý charakter. Bude sa s ním možno dať pracovať na novom pohanstve, na rozvíjaní následkov dedičného hriechu, ale je nepoužiteľný pre liberálov. Pokiaľ Šimečka tvrdí, že *„Európa sa zmenila a s úžasom hľadá na zrod (?) heroického ukrajinského nacionalizmu“*, tak si môže byť istý, že je minimum Slovákov, ak vôbec nejakí sú, ktorí na ukrajinský liberálny nacionalizmus hľadajú s tou formou úžasu (aj keď s odlišnou zaiste áno) ako Šimečkovi liberálni európski spoluobčania.

A to je to, čo Šimečku a jeho kamarátov šťve. Desaťročia liberálnej osvety, milióny na ňu minuté, všetky kvákania v médiách a všetky aktivity mimovládnych generátorov pokroku vyprodukovali nakoniec, keď padla fukuyamovská opona, zase len toho istého neliberálneho roľníka, ktorý čaká len na jednu príležitosť – aby si mohol vybaviť účty s liberálmi.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/liberal-simecka-sa-vyznal-z-obdivu-k-nacionalizmu-je-to-vtip-kdeze-len-spravne-pochopenie-nacionalizmu-ako-nastroja-liberalnej-revolucie/>